ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **V. Š.,** zastoupené Mgr. Robertem Plickou, advokátem, se sídlem Národní 58/32, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,** se sídlem Nádražní 2, Plzeň, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, o kasační stížnosti žalované proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2016, čj. 10 A 147/2015 – 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyni **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Žalobkyně se žalobou u Městského soudu v Praze domáhala ochrany proti nezákonnému zásahu žalované. Nezákonný zásah stěžovatelka spatřovala v provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii"). Ty měly spočívat ve snímání daktyloskopických otisků, zjišťování tělesné míry a tělesných znaků, pořizování obrazových záznamů a odběru biologického vzorku DNA a zařazení uvedeného materiálu do informačního systému FODAGEN. Namítané úkony žalovaná provedla v souvislosti s trestním řízením zahájeným proti žalobkyni usnesením Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 23. 3. 2015, čj. KRPC-20304-174/TČ-2014-020181, pro podezření ze spáchání přečinu šíření nakažlivé

nemoci zvířat dle § 306 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobkyně v žalobě označila žalovaným Ministerstvo vnitra.

II.

2. Městský soud v záhlaví označeným usnesením postoupil věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Plzni jako soudu místně příslušnému podle § 7 odst. 2 a 5 s. ř. s. Učinil tak poté, co žalobkyně v souladu s jeho poučením označila za žalovanou namísto Ministerstva vnitra Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje.

III.

3. Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti usnesení městského soudu kasační stížností, v níž uplatnila kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítla nesprávné právní posouzení otázky, kdo je osobou věcně pasivně legitimovanou, jíž lze tvrzený nezákonný zásah přičítat.

4. Poukázala na skutečnost, že údaje získané identifikačními úkony podle § 65 zákona o policii jsou osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) a b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Za jejich zpracování nese odpovědnost správce, jímž je v daném případě Policie České republiky jako celek. Při zpracování osobních údajů, které ve skutečnosti získává určitý útvar Policie České republiky (její krajské ředitelství), nejde o činnosti, při nichž tento útvar vystupuje jako samostatná organizační jednotka. Postup podle § 65 zákona o policii nelze považovat za institut trestního ani správního řízení, konkrétní útvar Policie České republiky při něm neaplikuje správní uvážení. Vzhledem k tomu, že Policie České republiky je v souladu s § 5 odst. 1 zákona o policii podřízena při plnění svých úkolů Ministerstvu vnitra, je v případě zásahové žaloby žalovaným Ministerstvo vnitra jako nadřízený orgán Policie České republiky.

5. Stěžovatelka namítla i vnitřní rozpornost napadeného usnesení. Městský soud dospěl k závěru, že správcem informačního systému FODAGEN je Úřad služby kriminální policie a vyšetřování Policejního prezidia České republiky. V rozporu s tím přičítá fyzické provedení identifikačních úkonů a získání osobních údajů nikoliv uvedenému úřadu, ale stěžovatelce. Z uvedených důvodů shledala stěžovatelka změnu v osobě žalovaného, k níž městský soud přistoupil, v rozporu se soudním řádem správním, se zákonem o ochraně osobních údajů i se zákonem o policii. Zdůraznila, že původní žalované Ministerstvo vnitra svoji pasivní legitimaci nezpochybňovalo.

6. Stěžovatelka poukázala také na skutkový rozpor v odůvodnění napadeného usnesení. Městský soud vyslovil, že identifikační úkony podle § 65 zákona o policii byly provedeny v souvislosti s trestním řízením vedeným Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje. Ve skutečnosti však trestní řízení vedlo Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje. Tento rozpor nemá podle stěžovatelky žádné procesní vyústění.

7. Závěrem stěžovatelka za ne zcela jasný označila postup městského soudu, kterým žalobkyni seznámil s tím, jak správní orgány naložily s jejími osobními údaji. Ministerstvo vnitra v době před změnou v osobě žalovaného sdělilo, že ke dni 13. 11. 2015 (po podání žaloby, avšak před vydáním napadeného usnesení) byla dokončena likvidace veškerých osobních údajů a materiálů získaných provedenými identifikačními úkony nejen ze všech

informačních systémů Policie České republiky, ale i ve fyzické podobě. Seznámil-li by městský soud žalobkyni s touto skutečností, lze předpokládat, že by žalobkyně vzala žalobu zpět v celém rozsahu. Městský soud namísto toho seznámil žalobkyni jen se sdělením Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje o výmazu údajů z předmětného informačního systému Policie České republiky, proto žalobkyně vzala žalobu zpět jen zčásti a nadále požadovala zničení získaných biologických vzorků přesto, že ani tento tvrzený zásah již netrval.

8. Stěžovatelka navrhla zrušit napadené usnesení a věc vrátit městskému soudu se závazným právním názorem, že věcně pasivně legitimovaným účastníkem řízení je Ministerstvo vnitra.

IV.

9. Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na obsah podání, které učinila v řízení o žalobě. V něm se přiklonila k městskému soudu, že žalovaným v nynější věci má být Policie České republiky, Krajské ředitelství Plzeňského kraje, jako subjekt věcně pasivně legitimovaný.

V.

10. Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

11. Kasační stížnost není důvodná.

12. Spornou v kasační stížnosti učinila stěžovatelka otázku subjektu věcně pasivně legitimovaného v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s., je-li tímto zásahem provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii a zařazení získaných materiálů do informačního systému FODAGEN.

13. Stěžovatelka má za to, že pasivně legitimovaným subjektem je v dané věci Ministerstvo vnitra jako nadřízený správní orgán Policie České republiky, která při provádění identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii vystupuje jako ozbrojený bezpečnostní sbor.

14. Tvrzená nezákonnost napadeného usnesení, jíž se v kasační stížnosti stěžovatelka dovolávala, má tedy spočívat v nesprávném určení osoby věcně pasivně legitimované městským soudem. Vymezení této sporné otázky stěžovatelkou v kasační stížnosti se však v daném případě míjí s předmětem právního posouzení v napadeném usnesení městského soudu.

15. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti je usnesení městského soudu o postoupení věci Krajskému soudu v Plzni jak soudu místně příslušnému. V uvedeném usnesení se městský soud zabýval výlučně tím, který krajský soud je v dané věci podle § 7 odst. 2 a 5 s. ř. s. soudem místně příslušným.

Potřeba tohoto posouzení vyvstala poté, co žalobkyně označila za žalovanou namísto Ministerstvo vnitra Policii České republiky, Krajské ředitelství Plzeňského kraje.

16. Naproti tomu o stěžovatelkou nastíněné sporné otázce (kdo je subjektem věcně pasivně legitimovaným) městský soud v napadeném usnesení nerozhodoval. Tuto otázku předběžně posoudil dříve, než shledal svoji místní nepříslušnost. Dovodil, že tvrzený nezákonný zásah je v posuzované věci třeba přičíst konkrétnímu útvaru Policie České republiky. Vyšel přitom z úvahy, že při získání osobních údajů podle § 65 zákona o policii za účelem budoucí identifikace osoby, o jejíž údaje jde, převažuje evidenční prvek činnosti policie. Policejní orgány zde nevystupují jako ozbrojený bezpečnostní sbor, nýbrž jednají v postavení správních orgánů.

17. Tento předběžný právní názor městský soud předestřel žalobkyni postupem, jenž je v souladu se závěry obsaženými v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, čj. Nad 224/2014 – 53. Žalobkyně v žalobě dostatečně určitě a podrobně vylíčila skutkové okolnosti případu. V nich specifikovala tvrzený nezákonný zásah, tedy označila, jakým jednáním veřejné správy se cítí být dotčena, včetně toho, kdo je původcem tohoto jednání. Městský soud v návaznosti na tato tvrzení poučil žalobkyni o svém právním názoru na to, který správní orgán má být v daném případě žalovaným. Svůj náhled na uvedenou otázku podpořil obsáhlou právní argumentací včetně poukazu na judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, z níž vycházel. Učinil tak usnesením, kterým se upravuje vedení řízení, proti němuž není přípustná kasační stížnost. Žalobkyně následně označila za žalovanou nynější stěžovatelku.

18. Soudní řízení správní je zásadně ovládáno dispoziční zásadou, která se uplatňuje i v nyní posuzované věci. Bylo tedy výlučně věcí žalobkyně, zda bude respektovat vyslovený předběžný právní názor městského soudu o tom, kterému správnímu orgánu lze tvrzený nezákonný zásah přičítat, nebo zda setrvá na svém původním přesvědčení, že žalováno má být Ministerstvo vnitra. Setrvala-li by žalobkyně na svém původním názoru, vyústilo by to v zamítnutí její žaloby, avšak uvedená sporná otázka o věcné pasivní legitimaci Ministerstva vnitra by byla předmětem hodnocení v rozsudku, proti němuž by se mohla v případě nesouhlasu s vysloveným právním názorem bránit kasační stížností.

19. Naproti tomu, souhlasila-li žalobkyně s předběžně vysloveným názorem městského soudu a provedla změnu v osobě žalovaného, městský soud nepochybil, pokud se zabýval splněním podmínek řízení (§ 103 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.), tedy mimo jiné tím, zda je soudem místně příslušným. Vzhledem k tomu, že sídlo žalovaného správního orgánu, nyní stěžovatelky, je v obvodu Krajského soudu v Plzni, městský soud v souladu s § 7 odst. 2 s. ř. s. shledal, že sám k projednání a rozhodnutí dané věci není místně příslušný a postoupil věc tomu soudu, v jehož obvodu je sídlo stěžovatelky. Uvedenou právní otázku, jež byla předmětem posouzení v napadeném usnesení, posoudil správně a tvrzené nezákonnosti se nedopustil.

20. Nebyla-li stěžovatelkou nastíněná sporná otázka o nedostatku její věcné pasivní legitimace předmětem napadeného rozhodnutí, nemohl se jí zabývat ani Nejvyšší správní soud. Posouzení, zda nynější žalovaná je subjektem věcně pasivně legitimovaným, je vyhrazeno až rozhodnutí ve věci samé. O věci samé bude rozhodovat místně příslušný Krajský soud v Plzni. Teprve uvedený soud se bude také meritorně zabývat otázkou, zda úkony, jež žalobkyně v žalobě označila za nezákonný zásah, jsou přičitatelné stěžovatelce

jako správnímu orgánu, nebo zda je stěžovatelka provedla jako bezpečnostní sbor. Neztotožní-li se některý z účastníků řízení před krajským soudem s jím vysloveným právním posouzením uvedené otázky, bude se moci opět bránit proti soudnímu rozhodnutí kasační stížností u Nejvyššího správního soudu.

21. Jedná-li se o námitku, že měl městský soud seznámit žalobkyni s vyjádřením Ministerstva vnitra o úplné likvidaci všech osobních údajů i materiálů získaných identifikačními úkony žalované z příslušných databází, Nejvyšší správní soud doplňuje, že se jedná o výtku k procesnímu postupu městského soudu v průběhu soudního řízení. Ten však přezkumu Nejvyšším správním soudem bez dalšího nepodléhá, s výjimkou případů předvídaných v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K vadám řízení před správním soudem lze přihlédnout tehdy, měly-li by za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. O takový případ se však nyní nejedná, neboť meritorní rozhodnutí dosud vydáno nebylo. Uvedená námitka je nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

VI.

22. Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Městský soud se nedopustil nezákonnosti, když věc postoupil k projednání a rozhodnutí místně příslušnému Krajskému soudu v Plzni.

23. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně, jíž by právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Jediným úkonem, který tento advokát v řízení o kasační stížnosti učinil, bylo jeho vyjádření ze dne 30. 3. 2016, v němž odkázal na stanovisko, které žalobkyně učinila v řízení o žalobě dne 1. 2. 2016. Uvedené podání není úkonem právní služby, za nějž by bylo možno ve smyslu § 9 ve spojení s § 11 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznat odměnu a náhradu hotových výdajů. Vynaložení jakýchkoliv jiných nákladů žalobkyní v řízení o kasační stížnosti se ze soudního spisu nepodává. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. srpna 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu